

Zvezek 7.

Letnik III.

Julij 1899.

Kitica spevov

v proslavo božjega Srca Jezusovega

ob koncu XIX. stoletja.

(Spletel J. P. Belostenski.)

8. Zakladnica božja.

Če rajskih zakladov nabrati
Želiš si, o duša, ozri
V nebó se, tam Jezusa Srce
Najboljših lahko ti delí.

Modrosti, moči in kreposti,
Pobožnosti, uma, svetá,
Navdušbe za dela koristna
Obilo to Srce imá.

Tu polna je shramba bogastva,
Oj, božjih zakladov samó;
Le trkaj ter moli goreče,
In duri se koj ti odpró.

Ljubezen Gospodova čuva
Bogastva te drage skladi,
Ljubezen Njegova v potrebi
Ubogim jih rada delí.

9. Luč popotnim.

Kadar iz globin duševnih
Vzdigne dvomov se vihar,
Takrat sam mi ne presočaj,
Bog razsodil bo vsigdar.

Jezus Srce ti odpira,
Njemu dušni stan odkrij,
V Srcu boš Njegovem našel
Dovolj svéta, pomoči.

In če svet te ne umeva,	Srce Jezusa vodilo
Duša v noč se zgublja ti:	Bode te iz vseh zmotnjav,
Le tolaži se, saj zopet	In kar zdaj ti je v pogubo,
Nade luč ti zabljšči.	Potlej v bran ti bo skušnjav.

10. Reka v božjem mestu.

Strastim si ušel posvetnim,	Njenih tokov silni vali
Bil strašan je dušni boj,	Božje mesto radosté,
In srcé samotno tvoje	Duš oživljenih glasovi
Zopet mir uživa svoj.	S hvalnim petjem jo slavé.

Zdaj pa hiti in očisti	In kot v solnčne se višave
V morju rajске se slastí,	Dviga orel, ptic vladar,
In počini se ob reki,	V reki tej tako povzdiga
Ki iz božjih prs šumí.	Se k življenju vsaka stvar.

Na perotih se lehkotnih
 Bliža duh k Bogu nazaj,
 Z angeli ga srečni dnevi
 Družijo na vekomaj.

Boj in zmaga.

Gospodoval bodem vkljub vsem sovražnim uporom, tako je dejal nekdam Zveličar blaženi Marjeti Alakok. Preroške besede Jezusove so se te dni izpolnile. V nedeljo, 11. junija, se je vse človeštvo posvetilo božjemu Srcu in iznova slovesno priznalo Jezusa za svojega Kralja in Gospoda.

Presveto Srce kraljuje in gospoduje in praznuje slavno zmago. Dve sto let so se borili satan in njegovi hlapci s prijatelji in branitelji presvetega Srca Jezusovega. In boj je bil hud. Sovražniki so storili, kar so mogli; vse jim je moralo pomagati: laž in obrekovanje, posmeh in prezir, grožnje in kazni; da zatró pobožnost, so se združili med seboj: brezverni modrijani in brezumni bogokletniki, biriči in rablji, kralji in cesarji.

Začeli so boj krivoverci sedemnajstega stoletja, Janzenisti po imenu. Da bi ljudem pobožnost do presvetega Srca omrzili in pristudili, so napisali zoper njo najgrših stvari, kar si jih človek more izmisliti. Spoštovanje do presv. Srca nam brani, da bi ponavljali bogokletne primke, ki so jih dajali podobam presv. Srca Jezusovega. Častivce presv. Srca so porogljivo imenovali „molivce mesa“ in malikovavce. Najbolj zmerni med njimi so češčenje božjega Srca zasmehovali kot meseno in „sanjarsko“ pobožnost. Popis živ-

ljenja Marjete Alakok, ki ga je učeni in tudi pri sovražnikih presv. Srca čislani škof Langé (Languet) l. 1729. dal med ljudi, so razvpiti kot „nespodoben roman“. Peklensko sovraštvo do presv. Srca je dokipelo do vrha ob francoski revoluciji. Takrat so v mestu Nantu umorili neko družino samo zato, ker je častila presveto Srce. V Parizu pa so l. 1794., 7. dan julija dejali ob glavo moža zato, ker so pri njem našli podobico Srca Jezusovega z napisom: „Srce Jezusovo, usmili se nas“. Tako je bilo na Francoskem.

S Francoskega so Janzenisti zanesli sovraštvo in boj zoper pobožnost do presvetega Srca po vsej Evropi. Na Dunaju so bili Janzenisti učitelji mlademu cesarjeviču. Kaj čuda, da je potem Jožef II. (1780—1790) imenoval češčenje presv. Srca „neumnost“ in svojevoljno zatrl vse bratovščine Srca Jezusovega. Uslužni in zvesti uradniki so odpravili iz cerkvâ vse podobe presv. Srca; pogumne in vnete može, ki so se drznili razširjati knjižice in podobice presv. Srca, so zapirali v ječe in jim nalagali hude denarne kazni. Med onimi, ki so takrat na Dunaju branili čast Srca Jezusovega, je bil tudi Slovenec Jožef Pohlin, kaplan pri sv. Štefanu. Napisal je bil knjižico o Srcu Jezusovem in jo razširjal med ljudmi; cesarski uradniki so to ovedeli in gorečemu častivcu presv. Srca prisodili 100 gld. kazni in štirinajst dni zapore. Ubog jezuit Maksimilijan Hell je plačal za svojo gorečnost celó 500 gld. globe. — Cesarja Jožefa je posnemal na Laškem njegov brat Leopold, nadvojvoda v toskanski deželi (1765—1790). — Najbolj pa je moralo boleti presveto Srce, da so v tem boju cesarju Jožefu II. in njegovemu bratu Leopoldu pomagali tudi nekateri duhovniki in škofje.

V tem, ko so sovražniki na vso moč delali, da zatró češčenje presvetega Srca, tudi zvesti prijatelji Srca Jezusovega niso rok križem držali. Branili so pobožnost do presv. Srca, toda ne z lažmi in sirovo silo, ampak z molitvijo, pokoro, mirno, pa odločno in jasno besedo v govoru in pismu.

Prva med apostoli presv. Srca je bila blažena Marjeta Alakok. Odkar ji je bil Jezus (l. 1675.) razodel svoj namen, je molila, delala in trpela edino zato, da bi vladalo presveto Srce. Sama je dejala, da rada umrje, če more s tem le nekoliko časti pridobiti presv. Srcu Jezusovemu. Pa blažena Marjeta je razširjala češčenje presv. Srca le v Pareju in s pismi nekoliko tudi pri svojih redovnih sestrah po drugih samostanih. Zunaj samostana, med svetom blažena Marjeta sama ni mogla ničesar storiti v čast presvetemu Srcu; v to si je božja previdnost izbrala tri pobožne redovnike iz tovarštva Jezusovega: p. Klavdija Kolombièra (Colombière), p. Janeza Kroazéja (Croiset) in p. Jožefa Galiféja (Gallifet). Zlasti p. Galifé je neumorno delal in se trudil za čast presv. Srca. Izdal je l. 1726. knjigo „o pobožnosti do presv. Srca našega Gospoda in Boga Jezusa Kristusa“, ki je še sedaj najboljša med vsemi, kar se jih je napisalo o tej pobožnosti. Leto pozneje, 12. julija 1727. je zagovarjal češčenje presv. Srca pred papežem Benediktom XIII. in celim kardinalskim zborom.

Ni bilo dolgo, pa so se svetemu boju za čast Srca Jezusovega pridružili tudi škofje. L. 1726. in 1729. je nič manj nego 117 nadškofov in škofov prosilo v Rimu, da se praznik Srca Jezusovega vpelje v vsej cerkvi. In če

se je pozneje na žalost presvetemu Srcu sovražnikom na čelo postavil cesar Jožef II., mu je moralo biti v veselje in tolažbo, da sta že l. 1726. dva kralja Friderik Avgust, kralj poljski, in španski kralj Filip V. prosila papeža, da dovoli praznik v čast presvetemu Srcu.

Rimska stolica je bila, kakor vedno, tako tudi v tej reči zelo previdna. Stvar se ji ni zdela še godna in zato ta pot prošnje ni uslišala.

Dasi se pa Rim l. 1729. še ni mogel odločiti za poseben praznik Srca Jezusovega, so prijatelji božjega Srca venderle že takrat zmagovali svoje sovražnike, počasi sicer, toda trajno. Po vsem katoliškem svetu so ustanavljali bratovščine presvetega Srca. Kolikor se dá dognati, je bila prva bratovščina ustanovljena v Kutansu na Francoskem (Coutances) l. 1688., torej v onem času, ko je še živela blažena Marjeta Alakok. V malo letih so se bratovščine razširile po vsej Evropi, pa tudi v Ameriki in Aziji. Leta 1727. so jih našli samo v Evropi nad 400. Naša Ljubljana je bila med prvimi mesti, v katerih se je ustanovila bratovščina; vpeljale so jo redovnice sv. Klare l. 1702.

Mnogo je pomogla v razširjenje pobožnosti do presvetega Srca strašna kuga, ki je l. 1720. razsajala po južnem Francoskem; samo v mestu Marseju (Marseille) je pomorila 40 tisoč ljudi. V hudi stiski je škof marsejski zabljudil slovesno procesijo in je posvetil mesto presv. Srcu Jezusovemu 28. majnika l. 1722. Zgled marsejskega mesta so posnemala druga večja mesta na južnem Francoskem in se izročila varstvu presv. Srca Jezusovega: Tulón (Toulon), Arl (Arles), Eks (Aix) in Avinjón (Avignon).

Največjo zmago pa so slavili prijatelji presv. Srca l. 1765., ko je papež Klemen XIII. ustregel združeni prošnji častivcev presvetega Srca in dovolil za posamne škofije praznik Srca Jezusovega. Med prosilci sta bila poljska kralja Stanislav I. in Avgust III., Francoska kraljica Marija Karolina in 148 nadškofov, škofov in redovnih generalov. Sv. Alfonz, ki je že l. 1758. izdal knjižico za devetdnevnicu v čast presv. Srcu, se je precej obrnil v Rim s prošnjo, da sme praznik obhajati v svoji škofiji. Pred praznikom je imel v stolni cerkvi slovesno devetdnevnicu, pri kateri je vsak dan sam pridigoval.

To je bila lepa zmaga za presveto Srce; a boj ni bil še končan. Sovražniki so besnili in pogum jim je rastlel, ko so dobili dva močna zaveznika v cesarju Jožefu II. in njegovem bratu Leopoldu, nadvojvodu toskanskem. Sklicali so zbor v Pistoji na Laškem (l. 1786.), kjer so zagovarjali krive nauke francoskih Janzenistov, zavrgli pa pobožnost do Srca Jezusovega. Proti sklepom zloglasnega zbora je papež Pij VI. izdal 28. avgusta l. 1794. apostolsko pismo, v katerem je slovesno obsodil zmote sovražnikov Srca Jezusovega. Nauk o češčenju presv. Srca Jezusovega je s tem dobil trdno versko podlago. Posihmal ga ni mogel več zametovati ali tajiti, kdor je hotel ostati ud katoliške cerkve.

V naši dobi se je slednjič zgodilo, kar so že davno srčno želeli vsi prijatelji presvetega Srca. Papež Pij IX. je 26. avgusta l. 1856. ukazal, da se obhaja praznik v čast presvetemu Srcu po vsej katoliški cerkvi. — Sedanji sv. oče, Leon XIII. je l. 1889. praznik povišal med one prvega reda.

Izpolnilo se je, kar je nekđaj Zveličar naročil bl. Marjeti: hočem, da se prvi petek po osmini sv. Rešnega Telesa posveti v poseben praznik na čast mojemu Srcu s tem, da gredó ljudje ta dan k sv. obhajilu in mojemu Srcu dajo zadoščenje in ga prosijo odpuščanja in tako popravijo krivice, ki jih trpi, ko je sv. Rešno Telo izpostavljeno na oltarjih.“

Le nekaj se je še pogrešalo, da bi bilo zmagoslavje presv. Srca popolno.

Kristus je naš Gospod in naš Kralj. Mi smo njegovi: njegovi — ker nas je ustvaril, njegovi — ker nas je s svojo sveto krvjo odkupil. Kraljevi oblasti, ki jo ima nad vsemi stvarmi, se ne more nihče odtegniti. Kdor se upira Kristusu kot milostivemu Odrešeniku, se mu bode moral ukloniti kot strogemu Sodniku. Kristus je kralj in ostane kralj, naj ga mi priznavamo ali ne. „Toda četudi ima Kristus pravico oblasti in gospodstva nad nami, vendar rad dovoljuje, da se mu še mi sami radovoljno izročimo. Seveda Jezus Kristus, Bog in Zveličar ob enem, je neskončno bogat, in popolnoma vse je njegovo: mi pa smo tako revni in ubožni, da nimamo nič svojega, kar bi mu lahko darovali. A ker nam je neskončno dober in nas neskončno ljubi, se ne brani, da mu damo in podarimo to, kar je njegovo, kakor da bi bilo naše; ne samo, da se ne brani, celo zahteva in želi: *Sin, daj mi svoje srce!*“

Mnoge škofije, da cele dežele in države so to že davno storile: radovoljno so se izročile presvetemu Srcu. Letos, v nedeljo 11. junija, pa se je po ukazu sv. očeta Leona XIII. vse človeštvo posvetilo presvetemu Srcu Jezusovemu.

„To je bil dan, ki ga je Gospod naredil“, dan zmage in slave in veselja za presveto Srce Jezusovo. Ta dan je človeški rod očitno priznal in sprejel gospodstvo Jezusa Kristusa. „Tvoji smo in tvoji hočemo biti“, tako se je glasila slovesna prisega, ki smo jo storili presvetemu Srcu v svojem imenu in v imenu vseh bratov in sestrá vesoljnega sveta. Sedaj presveto Srce gospoduje in kraljuje in praznuje slavno zmago nad vsemi svojimi sovražniki. „Nočejo priti“, tako je nekđaj potožila blažena Marjeta, ko je videla, kako se vse upira česčenju Srca Jezusovega; potem pa je pristavila: „toda presveto Srce si jih bode uklonilo, ne s silo, ampak z ljubeznijo.“

* * *

Dolg je bil boj in hud. A prav ta boj nam kaže, da pobožnost do presvetega Srca ni človeško, ampak božje delo. Bog namreč dela počasi, pa uspešno. Zakaj počasi? Zato ker je moder in usmiljen. Dal je človeku svobodno voljo in te mu noče kratiti. Pusti ga, da pri svetih božjih namenih in sklepih svobodno dela, bodisi kot prijatelj, bodisi kot sovražnik. — Če hoče kot prijatelj pri božjih delih pomagati, je to njegova sreča; če pa se hoče kot sovražnik upirati, tudi to lahko stori, toda v svojo nesrečo; božjega dela ne bode ustavil in razdril. Bog doseže svoj namen prav gotovo, in sicer ravno ob tistem času, ki ga je določila večna Modrost. Tako se je godilo tudi pri pobožnosti presvetega Srca Jezusovega.

Zamislimo se za trenutek za dobro sto let nazaj! Kako je bilo takrat na Dunaju? Cesarski biriči so podobe presv. Srca metali z oltarjev, častivce božjega Srca Jezusovega pa gonili v ječe. In sedaj? V nedeljo, 11. junija, je prišel naš ljubljeni cesar Franc Jožef I. s svojimi ministri v stolno cerkev sv. Štefana in sebe in svoje narode posvetil presvetemu Srcu Jezusovemu!

Bog dela polagoma, a svoj namen gotovo doseže. Zato naj nam nikar ne upada pogum, če se nam zdi, da v boju s sovražnimi silami časih omagujemo. Nad nami čuva božje oko. Na svetu je sedaj kakor na vihnem morju: vse se ziblje in giblje in maje, nikjer ni stalnosti, nikjer varnosti, boj na vseh straneh. Nikar se ne bojmo! Mogotci sveta se vzdigujejo zoper Boga, vreči ga hočejo s prestola, — to je smešno in blazno — niti doseči ga ne morejo, onemogli bodo in padli — Bog pa pojde preko njih, Bog ostane in ne umrje.

Zgodovina o pobožnosti do presvetega Srca nam to spričuje. Kaj je pomagalo vse klevetanje in obrekovanje, laži in vsa besnost? Srce Jezusovo gosposduje in kraljuje, kakor da se ni nič zgodilo.

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše dr. I. G.)

Zveličana Marjeta Alakok.

Gunij, mesec presvetega Srca Jezusovega! S pomnoženo gorečnostjo časté vsi katoliški kristijani Jezusovo ljubeznipolno Srce zlasti letos, ko se je na željo svetega očeta vesoljni svet izročil njegovemu varstvu. Pred dvesto leti se je začelo to čiščenje v mali samostanski kapelici in od tedaj se je vedno razširjevalo navzlic mnogemu nasprotovanju. Danes je ves svet njegov delež. Presveto Srce Jezusovo praznuje letos svoje zmagoslavje!

Ta znameniti dogodek nas spominja skromne redovnice, ki jo je Gospod izbral, da z nje pomočjo vpelje lepo pobožnost v katoliški cerkvi. Bravcem „Venca“ sem jo dolžan opisati tembolj, ker je bila tudi goreča častivka presvetega Rešnega Telesa. Saj se ji je ravno v najsvetejšem zakramentu razodelo Srce Zveličarjevo.

Marjeta Marija Alakok je bila rojena dné 22. julija l. 1647. na Francoskem blizu mesta Paréja (Paray le Monial) v oténski škofiji. Oče Klavdij je bil spoštovan meščan; mati Filiberta pa zelo skrbna in pobožna žena. — Marjetici mlada leta niso bila nastlana s cvetjem. Zadele so jo marsikatero bridke izkušnje. Komaj devet let stara izgubi očeta. Po njegovi smrti jo pošlje mati v odgojo redovnicam svete Klare v Šarol. Tu je hitro napredovala v krščanski popolnosti. Zlasti prvo sveto obhajilo, katero je prejela vprav z angelsko pobožnostjo, jo je vnelo za Boga in čednostno življenje. Kmalu potem jo napade huda bolezen, ki jo je mučila štiri leta. Noben

zdravnik ji ni mogel pomagati. Še le, ko se je Bogu z obljubo zavezala, da hoče postati redovnica, je zopet ozdravela.

Zadobivši zdravje se vrne za nekaj časa v očetovsko hišo, kjer je stregla bolni materi. Prosti čas je porabila za molitev, obiskovanje bolnikov in poučevanje otrok.

Leta 1671. je šla Marjeta k redovnicam Marijinega obiskovanja v mestu Paréju, ker ji je neki notranji glas rekel, da jo Bog hoče tamkaj imeti. Že v novicijatu jo je božji Zveličar sam pripravljaj za vzvišeno nalogo, katero ji je bil prisodil. Kakor blažena Marjeta sama pripoveduje v svojem življenjepisu, jo je učil Gospod zlasti treh stvari: pobožne molitve, zaničevanja sveta in trpljenja. Globoka njena pobožnost se je zlasti kazala v češčenju najsvetejšega zakramenta. Sveto obhajilo je prejemala pogosto z vso gorečnostjo. Pred svetim Rešnim Telesom pa je včasih po sedem do dvanajst ur neprenehoma molila. Tam se ji je prikazoval Jezus in ji razodeval skrivnosti svoje ljubezni.

Pa tudi trpljenja ji ni manjkalo. Nenavadne prikazni, o katerih je pravila, in izredna vnema za molitev so se prednici in drugim sestram zdele malo sumljive. V samostanu so imeli le to za dovoljeno, kar so pravila zahtevala, vse pa, kar je presegalo njih meje, se jim je zdelo pretirano in škodljivo. Pobožna devica je morala pretrpeti mnogo nezaupnosti, poniževanja in preziranja. Celo slovesne obljube so ji po dovršenem novicijatu odložili za več mesecev. Toda vse poskušnje je vdano prenašala. Tolažbe je iskala pri Jezusu v najsvetejšem zakramentu, ki ji je potrpežljivost bogato plačeval z nebeškimi milostmi.

O božičnih praznikih l. 1673. ji je Jezus razodel v prikazni, kako vzvišeno nalogo ima izvršiti, rekoč: „Hči moja, izvolil sem te, da razširjaš češčenje mojega od ljubezni vnetega Srca. Te milosti pa se moreš vredno storiti le s ponižanjem in trpljenjem. — Pozneje se je božji Zveličar še večkrat pogovarjal z njo o tej sveti skrivnosti. Najpomembnejšo prikazen pa je imela blažena Marjeta l. 1675. v petek po osmini praznika svetega Rešnega Telesa.

Ko je klečala pred tabernakljem zatopljena v molitev, ji prešine srce nebeška blaženost. Devica izrazi Jezusu željo, da bi mu rada toliko ljubezen s čim povrnila. Nato se ji Jezus prikaže odkrije ji svoje Srce, iz katerega so švigali plameni, in ji potoži, kako nehvaležni so ljudje in koliko krivic mora pretrpeti v presvetem zakramentu. Potem ji reče: „Glej to srce, ki je vneto od tolike ljubezni do ljudi, da je porabilo vse svoje moči in ničesar ni opustilo, s čimer bi jim moglo to brezmejno ljubezen dokazati. Vendar se mi zelo velik del izmed njih kaže tako neprijazne in nehvaležne, da me celo v tej sveti skrivnosti sramoté in zaničujejo. Zato zahtevam od tebe, da se petek po osmini praznika svetega Rešnega Telesa posveti češčenju mojega presvetega Srca. Na ta dan naj verniki zadoščujejo z vrednim svetim obhajilom za vso nečast, ki se mi godi v presvetem zakramentu.“ — Božji Zveličar ji slednjič še razodene, kolike milosti hoče deliti vsem, ki bodo častili njegovo presveto Srce.

Poslušna učenka Gospodova je odslej zvesto izvrševala naloženo ji nalogo, in se trudila, da bi vnela vse ljudi za češčenje presvetega Srca Jezusovega. Toda zadela je izprva na odpor že v domačem samostanu. Sestre redovnice niso verjele prikaznim, o katerih jim je govorila. Prednica ji ukaže, naj napiše vse izredne milosti in prikazni, ki jih je imela. Iz pokorščine se Marjeta vda in odkritosrčno zapiše vse, kakor se je bilo zgodilo. To je povzročilo, da so jo imeli za sanjavo in prenapeto, in o njenih prikaznih niso hoteli nič slišati.

Bolje je umel blago dušo njen izpovednik, očo Kolombièr (Colombière) iz družbe Jezusove. Ta je skrbno preiskoval njen dušni položaj in razodetja, o katerih mu je pripovedovala. Prišel je do spoznanja, da se pri njej očitno kaže nadnaravni vpliv. Zato je s svojo veljavno besedo podpiral njeno prizadevanje. Oče Kroazè (Croiset), njegov naslednik, je v posebni knjižici pokazal, da se češčenje presvetega Srca Jezusovega popolnoma strinja z nauki svete vere. Sedaj so se začele srčne želje sestre Marjete vresničevati. Dné 20. julija 1685. se je prvič obhajal praznik presvetega Srca Jezusovega v samostanu. Kmalu se je razširila lepa pobožnost tudi drugod, zlasti vsled prizadevanja redovnic Marijinega obiskovanja in duhovnikov iz družbe Jezusove.

Blažena Marjeta je bila vsa prevzeta od veselja, da so se ji izpolnile najiskrenejše želje. Svojim tovarišicam je dejala: „Sedaj rada umrjem, ker je Srce mojega Zveličarja znano.“ Dné 17. oktobra l. 1690. je poklical Bog svojo zvesto služabnico k sebi. Umrta je v sluhu svetosti. Papež Pij IX. jo je 1864. prištel zveličanim.

Mala kapelica, kjer se je božji Zveličar razodeval blaženi Marjeti, je danes imenitna božja pot. Poleg Lurda ga ni kraja, kamor bi francoski narod raje romal, kakor v Paré. Kapelica je ostala skoraj neizpremenjena, kakor je bila pred dvesto leti. Krasi jo obilo podob in zastav. Nad velikim oltarjem je v latinskem jeziku napisano ginljivo vabilo Zveličarjevo: „Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi, in jaz vas bodem poživil.“

Tik oltarja, kjer je zveličana Marjeta tolikrat klečala zatopljena v molitev, se hranijo v dragoceni stekleni skrinjici njeni ostanki. Pobožnost in umetnost sta tekmovali, da okrasita grob častivke Srca Jezusovega. Njena podoba je izdelana iz voska v naravni velikosti in oblečena v redovno obleko. V voščeno podobo so vdelane svetinje. Desna roka drži srce, leva belo lilijo; na glavi ima zlato krono. Angeli jo stražijo ob straneh. V zlatih črkah sta izdelana dva napisa: Goreče hrepenenje imam, da se počasti presveto Rešne Telo, ljudje pa se premalo trudijo, da bi mojemu hrepenenju zadostili. Milosti nebes in zemlje sem ti podaril s tem, da sem ti podaril svoje Srce. — Te besede je nekdaj govoril Zveličar blaženi Marjeti Mariji Alakok, a so še sedaj živ opomin za nas vse.

Kratka razlaga litanij presv. Srca Jezusovega.

(Dalje.)

Srce Jezusovo, v Materi Devici od svetega Duha upodobljeno.

Srce Jezusovo je čisto, deviško Srce. To vam povedó v litanijah besede: „Srce Jezusovo, v Materi Devici od svetega Duha upodobljeno.“ Deviško Srce si je izbralo deviško Mater, ono, katero pozdravlja sveta cerkev z besedami: „Usmiljena Mati Zveličarjeva, ki si svojega Stvarnika prečudno rodila, devica prej in potlej ostala, . . . usmili se grešnikov!“ Ta častni naslov, s katerim hoče sv. cerkev v litanijah izraziti devištvo Marijino in čistost Srca Jezusovega, pomeni prav isto, kar pomenijo besede v apostolski veri: „spočet od svetega Duha, rojen iz Marije Device.“ Raztolmačil nam je te besede sam sv. Duh v evangeliju, ki ga beremo v praznik Marijinega oznanjenja. Tam govori angel Gabriel prečisti Devici Mariji, izvoljeni božji Materi: „Glej, spočela boš in rodila Sinú, in imenuj njegovo ime Jezus. Ta bo velik in Sin Najvišjega imenovan . . . Marija pa je rekla angelu: kako se bo to zgodilo, ker moža ne spoznam? In angel je odgovoril in ji rekel: Sveti Duh bo prišel v te, in moč Najvišjega te bo obsenčila; in zategavoljo bo Sveto, katero bo rojeno iz tebe, imenovano Sin božji.“)

Kristus torej ni prišel na svet kakor Adam, ki je Bog njegovo telo naredil ali upodobil iz prsti, potem pa mu vdihnil dušo. Tudi ni Bog presvetega telesa Jezusovega naravnost iz nič ustvaril. Kristus ima kot človek pravo mater. Iz deviške krvi prečistega Srca Marijinega je sveti Duh naredil ali upodobil deviško Srce Jezusovo. Zato molimo tako lepo v litanijah: Srce Jezusovo, v Materi Devici od svetega Duha upodobljeno. Mariji pa je dala sveta cerkev pomenljivo ime: Gospa presvetega Srca.

Čisto Srce Jezusovo ljubi čista srca. Devico si je Sin božji izbral za Mater; čisto in deviško je živel njegov rednik sv. Jožef; med apostoli je Gospod najbolj ljubil deviškega sv. Janeza. Če hočemo, da bode čistemu Jezusovemu Srcu ljubo tudi naše srce, skrbimo, da bode čisto. Presveto Srce sicer ne zahteva od vseh deviške čistosti; med sedmimi zakramenti je tudi zakrament sv. zakona: od vsakega pa zahteva, da živi čisto po svojem stanu. Rabimo vse pomočke, da si ohranimo ali zopet pridobimo stanovsko čistost. Te milosti pogosto prosimo čisto Srce Jezusovo in ono, ki se imenuje Gospa presvetega Srca.

Srce Jezusovo, z Besedo božjo v osebi združeno. Srce Jezusovo, neskončno veličanstveno.

V petem stoletju je krivoverec Evtihes učil, da je v Kristusu ena sama narava, češ, božja in človeška narava sta se nekako spojili in zlili ali izpremenili druga v drugo. Ko bi bilo to res, Kristus ne bi bil niti pravi Bog,

¹⁾ Luk. 1, 31—35.

niti pravi človek. Sveta cerkev pa je pri velikem cerkvenem zboru v Kalcedonu l. 451. ta nauk obsodila in ga zavrgla kot krivo vero. Katoliški kristijani torej verujemo, kakor se učimo v katekizmu, da večna Beseda združuje v svoji osebi dve naravi, božjo in človeško; vsaka teh dveh narav pa je zase popolna, cela, neizpremenjena tako, da je Kristus v resnici pravi Bog in pravi človek. To je katoliški nauk, ki se drugače bolj na kratko takole glasi: človeška narava je z Besedo božjo v osebi združena.

Kakor pa je vsa narava, tako so tudi nje deli, tako je duša in telo, tako je tudi Srce Jezusovo z Besedo božjo v osebi združeno.

Pogosto beremo ali slišimo: Srce Jezusovo je z Besedo božjo bistveno združeno. To pomeni prav isto, kakor če pravimo: Srce Jezusovo je z Besedo božjo v osebi združeno.

Radi skrivnostne in najtesnejše zveze, ki je med osebo večne Besede in Srcem Jezusovim, je to Srce deležno časti in slave, dostojanstva in veličanstva, ki ga ima Bog sam v sebi. V tem Srcu ni nič malenkostnega, nič neznatnega, ampak vse je neskončno: neskončno vrednost ima vsak občutek, vsak udar presvetega Srca. Zato moramo moliti ljubezen, s katero nas ljubi to Srce; moliti moramo žalost, ki jo je trpelo za nas to Srce; moliti moramo vse svete želje in hrepenenje, vsa čustva, vsak udar presvetega Srca Jezusovega. Srce Jezusovo je Srce božje osebe, in veličanstvo božjega bitja je tudi veličanstvo Srca Jezusovega; in po pravici pravimo v litanijah: Srce Jezusovo, neskončno veličanstveno.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec julij 1899.

Apostolstvo vsakdanjega življenja.

Zares nenavaden naslov za naše mesečne družbene namene. Že zadnjič smo govorili o apostolstvu, o razširjanju te družbe. — Kaj pa naj si mislimo o apostolstvu vsakdanjega življenja? Stvar treba nekoliko pojasniti.

Lep je gotovo namen, katerega si je postavilo apostolstvo svete molitve. Čim največ vernikov hoče združiti v stanovitni molitvi. Kakor se družijo sovražniki Kristusovi, dobro vedoč, da združeni hitreje razdirajo in uničujejo kraljestvo Kristusovo na zemlji, tako se družijo tudi zvesti katoličani v živo, nepremagljivo vojsko pod poveljstvom Kristusovim, da odvrnejo s pomočjo združene molitve nevarnosti, ki preté človeštvu. Okrog presvetega Srca Jezusovega naj bi se zbirali vsi katoličani v zvesti molitvi, proseč, naj se izkaže milostno in sočutno posamnikom in celim narodom zlasti sedanje dni, ko vera peša, oblast in veljava gine in življenje po naukih Kristusovih postaja bolj in bolj redko.

Bogu hvala, mnogo pobožnih vernikov se je zadnjih petdeset let udeleževalo apostolstva svete molitve. Kakor lepo urejena četa so dvigali svoje roke proti nebu proseč združeno:

Zanesi nam, zanesi, Bog!
 Otmi nas rev, otmi nadlog!

A s tem apostolstvo katoliškega kristijana še ni dovršeno. Žalostne razmere časa nas silijo, da posegamo o svojem delovanju dalje. Nasprotniki se bolj kakor kedaj prej zaganjajo v sveto katoliško cerkev, blatijo duhovnike in škofe, tudi najvišjemu pastirju, rimskemu papežu ne prizanašajo, ampak ga izkušajo spraviti v neko nasprotje z verniki, potem zopet udarijo z vso silo po verskih resnicah, krščansko življenje jim je hinavščina, izpolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi sužnost: le še toliko bi dopustili, da se smejo verniki semtertja zbrati v cerkvi in ondi pomoliti na skrivaj k svojemu Bogu. Neka temna sila se prizadeva bolj in bolj, da bi spravila iz javnosti versko mišljenje in življenje, Kristusa pa iznova — ako bi bilo mogoče — na Golgato in na križ.

Res, da nam ob tem pogledu teši srce beseda Jezusova, katero je izgovoril, preden se je ločil od svojih apostolov: „Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.“ Gotovo nas tolaži ob toli žalostnih prizorih zatrdilo Zveličarjevo, da njegove cerkve tudi peklo ne bode premagalo. Toda kakor je nekdan naš Gospod odposlal med svet svoje apostole, ki naj bi bili neko zunanje znamenje, rekel bi, orodje, po katerem naj deluje milost Odrešnikova, prav tako mora biti vsak izmed nas neko orodje, po katerem naj se širi in utrjuje delo božje, po katerem naj raste in se krepi pobožno življenje med ljudmi.

To je apostolstvo vsakdanjega življenja.

V katoliški cerkvi to ni nič novega. Že prvi kristijanje v jeruzalemski občini so gojili tako apostolstvo mej seboj: skupno so molili in bili drug drugemu v lep zgled, vzajemno so si mej seboj pomagali, tako da ni bilo mej njimi revežev, opominjali so se k stanovitnosti. In to apostolstvo vsakdanjega življenja se nam kaže v vseh dobah svete cerkve. Ne le, da so razširjali nasledniki apostolov sveto vero, tudi verniki so pomagali pri tem apostolskem delu s svojim zgledom, svojo gorečnostjo v prid katoliški cerkvi.

In prav to sveti oče priporočajo v molitev in v premislek društvnikom apostolstva svete molitve za bodoči mesec.

Kako pa naj zvršujemo apostolstvo v vsakdanjem življenju?

Najprej moramo odločno oporekati misli, katero so sovražniki krščanstva razširili tudi mej nami, kakor bi bili poklicani le škofje in duhovniki, da vršijo apostolsko delo v katoliški cerkvi. Res je sicer, da morajo škofje „čuti nad vso čredo“, da morajo duhovniki čuti nad svojimi občinami, sicer se le prehitro približa hudobni človek in zaseje ljulike mej pšenico. Ali prav tako mora tudi vernik vršiti apostolsko delo v svojem krogu. Jasno ti je, dragi bravec, da škof in duhovnik ne moreta biti povsod, ob vseh

prilikah, ob vseh nevarnostih. In če ti uvidiš nevarnost za svoje brate po Kristusu, če ugledaš, kako voljeje v ovčjih oblačilih napadajo čredo Kristusovo, ali jih ne boš branil pogube? In kolikrat, morda celo vsak dan imaš za to priliko!

To je apostolstvo vsakdanjega življenja.

S tem torej se nihče ne izgovarjaj, da apostolsko delo njemu ni odmenjeno; uprav nasprotno je resnično: vsak izmed nas mora biti apostol vsakdanjega življenja v svojem krogu, v svojih razmerah. Drugače naj vrši apostolsko svoje delo oče, drugače zopet sin; na drug način naj deluje po zgledu apostolov bogatin, na drug način siromak; inace se uri v tem delu prostak inace učenjak, — a vendar nihče ne zamujaj apostolskega dela.

Ozrimo se posebe na troje naprav našega časa, katere podpirati je dolžnost vsakega katoličana.

V mislih imamo najprej poštene knjige in časnike. Tiskarska umetnost se je novejši čas tako razširila, da jo po pravici imenujejo silno moč. Ali z razširjanjem tiska so se jele prikazovati tudi kakor gobe po dežju slabe, nenravne, umazane knjige mej ljudstvom, katere so kakor strupena sapa, ki okuži vse cvetke poštenega krščanskega življenja. Ako nočemo torej, da pomine krščansko življenje mej nami, moramo delovati z vso silo na to, da zlasti mladina ne bo dobivala v roke nepoštenih knjig in časopisov. Skrbimo, da se bode tiskalo mnogo dobrih knjig in razširjajmo jih z vso vnemo mej svojimi rojaki! Nikdar pa ne jemljimo v roke brezbožnega spisa, nikdar ga ne dajajmo svojemu bližnjemu, sicer smo apostoli satanovi, ki s slabim tiskom nebrojno ljudi vjame v svoje zanjke.

Nadalje ne smemo prezreti društvenega življenja, ki je dandanes inalone povsod razvito. A tudi društva so dobra in slaba. Hočeš torej biti apostol vsakdanjega življenja, varuj se sam in brani svojim, da ne bodo zahajali v slabe družbe. Ne bom dokazoval, kako slabe družbe nedolžnost moré, vse dobre kalí iz poštenega srca porujejo, saj nas tega le preveč uči izkušnja vsakega dne. Zato dostavljam le svarilo: nikdar in nikoli ne hodi in ne bodi vedoma v slabi družbi ne ti ne oni, ki so izročeni tvoji oskrbi! Nasprotno pa si prizadevaj, da pristopiš sam in privedeš tudi drugih v dobro, pošteno, pobožno družbo. Bodi Bogu hvala in tistim zavednim in pobožnim možem, ki so nam jih ustanovili — poštenih društev za vsakršne osebe in razmere nam ne manjka. Pobožne bratovščine, društva za razširjanje poštenega berila, društva za mejsebojno pomoč, društva za podporo siromakov, društva za dobre šole — kdo bi jih mogel hitro vse povzeti in naglo naštetí! Nikar jih ne zanemarjaj! Ne bodi kakor vel list na drevesu društvenega življenja! Z združenimi močmi se doseže nedopovedno več, kakor bi se človek mogel domnevati: česar posamnik ne vzmore, to zvrši več vnetih društvenikov. In če dostikrat društva ne dosežejo tega namena, katerega so si zastavila, temu niso kriva društva, ampak društveniki, ki zanemarjajo svoje društvene dolžnosti. Zato bodi tudi v tem pogledu apostol vsakdanjega življenja! Z besedo in zgledom bodi delaven člen poštenih društev, v katera si se vpisal, da tudi ti pripomoreš doseči prelepi namen, za katerega se v društvu skupno trudite.

Naposled bi rad opozoril še na neko vrsto apostolskega delovanja. Kristus je nekdanj poslal apostole po svetu, da so izvrševali njegova povelja. A Kristus ni umrl, marveč živi še vedno v sveti cerkvi, katero vlada po svojem namestniku rimskem papežu. Tudi apostoli še živé v njih naslednikih — škofih. In kakor je bila prvim kristijanom draga in sveta beseda iz ust apostolov, tako morajo spoštovati in čislati verni katoličani tudi dandanes želje svojih škofov. Dobro pa vemo, da škofje najboljše vedó, kaj je zlasti sedanji čas najpotrebnejše in najkoristnejše v povzdigo krščanskega življenja. Ako nam torej škofje oznanjajo svoje želje, ako nas vabijo v prošnjah, naj bi prispevali v dobre namene, za katere čutijo največjo potrebo, kdo bi jim to zameril, kdo bi jim prošnjo odrekel? V ljubljanski škofiji se zadnji čas pobira za škofove zavode; ves načrt je tako uravnan, da lahko vsak vernik k temu plemenitemu delu kaj pomore. In če se verniki — kakor je pričakovati — odzovejo nekaj let želji svojega višjega pastirja in prispevajo po svoji moči, da se zgradi v Ljubljani vzgojevalnica za mladeniče, ki se pripravljajo za razne učene stanove, bode ta zavod prekrasen sad apostolskega delovanja vernih Slovencev. In res! Ali si je moči misliti, da bi kdo obrnil bolje svoje novčiče, kakor če jih daruje v občni blagor po namenu svojega nadpastirja? Ne dajmo se torej motiti po klevetnikih, ki strastno zavirajo škofove namere, ampak prispevajmo sami po svoji moči, vabimo in priporočajmo ob vsaki priliki, da ne usahne radodarnost dobrotnikov, da se polagoma vzbudé omahljivci in vnamejo naposled celo nasprotniki za to plemenito delo. Zavzeti za dobro stvar škofovih zavodov imejmo odprte roke in odprto srce za ta način apostolskega delovanja.

Žalost in veselje presv. Srca Jezusovega.

Človek brez vere podivja. Na Dunaju so v nedeljo, 4. junija, socialni demokratje v treh okrajih motili procesijo sv. Rešnega Telesa. V fari sv. Jožefa je pri četrtem znamenju pridrla iz ulice okolo 200 ljudi broječa druhal in kričala pred sv. Rešnim Telesom, katero je mašnik ravno mimo nesel: „fej te bodi“, „proč s farji“, „smrt jezuitom“. Nekaj teh sirovežev je bilo tako predrznih, da so se prerili skozi množico do oltarja in ga hoteli preobrniti. Med ljudmi je navstal grozen strah. O pravem času so prihiteli policaji in štiri najhujše divjake odvedli v zapor; dva med njimi sta Juda, neki trgovski pomočnik in neki tiskarski učenec, tretji je študent, četrti pa mestni učitelj.

Onečastovanje praznikov. V Trstu so bile na sv. Rešnega Telesa dan odprte vse prodajalnice v ulicah, koder se je pomikala procesija. Ljudje so prodajali, kupovali, popivali po krčmah, kakor da ne poznajo več Jezusa Kristusa, ki je šel mimo njih v najsvetejšem zakramentu. Tako so se vedli, kakor nekdanj farizeji, ko je Jezus prišel v slovesnem sprevodu v Jeruzalem. Jezusu se je takrat milo storilo ob toliki trdovratnosti in dejal je: „Da bi bilo spoznalo tudi ti, o mesto Jeruzalemsko, kar je v tvoj mir . . . Prišli bodo dnevi nad té, in tvoji sovražniki te bodo razdejali in ne bodo pustili kamen na kamenu.“ — Prerokovanje Gospodovo se je do pičice izpolnilo.

In če je Bog mesto Jeruzalem tako strašno kaznoval, zakaj ne bi se moglo zgoditi isto tudi mestu, ki v naših dneh prezira in sramoti Jezusa v najsvetejšem zakramentu?

Posvetitev presv. Srcu Jezusovemu. V stolni cerkvi sv. Štefana na Dunaju je bila v nedeljo, 11. junija, nad vse lepa svečanost. Zbralo se je na tisoče pobožnega ljudstva. Katoliška društva so prišla s svojimi banderi in zastavami. Ob desetih se je slovesnost imela začeti, a že ob devetih so bile v cerkvi nadvojvodinje Marija Terezija, Marija Anuncijata, Elizabeta, Amalija in Adalgunda, vojvodinja modenska; prišel je tudi minister baron Dipavli in župan Lueger. Malo pred desetimi sta se pripeljala nadvojvoda Oton in Ferdinand Karl, in kmalu za njima pa cesar. Pred izpostavljenim sv. Rešnim Telesom se je potem vsa zbrana množica s svojim ljubljnim cesarjem v sredi posvetila presvetemu Srcu Jezusovemu.

V Ljubljani je bila pred posvetitvijo presv. Srcu Jezusovemu slovesna tridnevnicca v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Na praznik Srca Jezusovega, v petek, 9. junija, je zjutraj govoril prevzvišeni knez in škof, po govoru pa blagoslovil novo podobo presv. Srca. Na podobi je zgoraj na sredi Zveličar, ki mu na prsih žari v ljubezni plamteče srce; ob strani stojita Mati božja in sv. Jožef. Spodaj ob desni in levi je razvrščena verna množica iz vseh stanov, ki pobožno zre kvišku k presv. Srcu. Zadaj se vidi mesto Ljubljana, in nad njo se razpenja svitlo jasno nebo. — Podobo bodo odslej vsak prvi petek in vsako prvo nedeljo v mesecu dejali na oltar. — S slovesno sveto mašo je bilo končano jutranje opravilo. Zvečer ob sedmih je bila pridiga in potem litanije presv. Srca; prav tako je bilo v soboto zvečer. Govoril je prvi večer preč. g. stolni župnik, kanonik Erker, drugi večer pa preč. gospod generalni vikar Flis. V nedeljo je zopet govoril prevzvišeni knez in škof, in sicer dopoldne in popoldne. Po slovesni sveti maši so najprej pri oltarju, in potem na prižnici molili molitev, s katero so se navzoči in vsi drugi posvetili presv. Srcu; tako je bilo tudi po poludanskem govoru. — Bog daj, da bi se zgodilo, kakor smo molili. „Kralj bodi, Gospod, ne samo vernikov, ki niso nikdar odpadli od Tebe, ampak tudi izgubljenih sinov, ki so Te zapustili. Bodi kralj tistih, ki jih slepi zmota ali loči nesloga; privabi jih v zavetje resnice in k edinstvu vere, da bo kmalu en hlev in en pastir.“

Nova cerkev presv. Srca. Pred dvema letoma v praznik presvetega Srca so položili in blagoslovili v Bolzanu na Tirolskem temelj za novo cerkev. Letos je toliko dodelana, da so jo 9. junija mogli slovesno posvetiti presv. Srcu Jezusovemu. V tej cerkvi bodo odslej očetje sv. Rešnega Telesa noč in dan molili najsvetejši zakrament. Cerkev se je zidala pod varstvom cesarjevim; za prekrasno monštranco, v kateri bode sv. Rešno Telo izpostavljeno, so darovale zlatnino in drage kamene avstrijske nadvojvodinje, španjska kraljica in ranjka cesarica Elizabeta. V cesarjevem imenu je k slovesnemu posvečevanju prišel z Dunaja nadvojvoda Franc Ferdinand.

Jezus ni več varen v tabernaklju. V šalónski škofiji ¹⁾ na Francoskem so letos v malem času bogokletni hudobneži v šestnajstih farnih cerkvah oskrunili tabernakelj in uplenili svete posode s posvečenimi hostijami. Škof je izdal 3. majnika pastirski list, v katerem pravi: bati se je, da sveto Rešno Telo ni nikjer več varno; in zato je ukazal, da od 7. do 14. majnika ne smejo v nobeni farni cerkvi v vsej škofiji imeti sv. Rešnega Telesa; večna luč naj se ugasi. Za bolnike smejo samo v samostanskih kapelicah imeti presveti zakrament. V nedeljo, 7. in 14. majnika, in v praznik vnebohoda Gospodovega naj po vseh cerkvah ljudje molijo za spravo in v zadoščenje

¹⁾ Châlons-sur-Marne.

žaljenemu Jezusu. Od 14. majnika naprej sme sv. Rešno Telo biti samo v onih farnih cerkvah, katerih župniki bodo zato posebe prosili in se tudi zavezali, da hočejo tabernakelj varovati pred bogoskrunskimi razbojniki. — Škofija šalónska šteje 236.765 duš.

Češčenje presv. Srca Jezusovega v Parizu. Prekrasna cerkev, ki jo je francoski narod po oni nesrečni vojski z Nemci l. 1872. zaobljubil presv. Srcu Jezusovemu, je skoraj dodelana. Zidajo še stolp, v kateri bodo obesili 321 centov težek zvon. Doslej so potrošili za cerkev okolo petnajst milijonov goldinarjev, in nekako treh milijonov bode še treba. Ves ta denar so darovali častivci presv. Srca; iz mestne in državne blagajne niso dobili ne beliča. Res kaj takega zmore le velikodušni, pa tudi bogati francoski narod! L. 1900., upajo, bode vse dokončano. — Stavba je zložena od belega rezanega kamena. Kakor velik oltar sprave se dviga visoko nad mestom na hribu Monmartru (Montmartre); krog tega oltarja, posvečenega presv. Srcu Jezusovemu, pa se zbirajo vsi oni, ki živeč sredi grešnega Babilona, nočejo upogniti kolena pred zlatim malikom, in teh ni malo. Lani je bilo meseca junija 40 tisoč ljudi obhajanih v cerkvi Srca Jezusovega na Monmartru. Ponočne molitve pred sv. Rešnim Telesom se je udeleževalo 6849 mož iz vseh stanov: prihajali so moliti plemenita gospoda in ubogi delavci, trgovci in obrtniki. Od l. 1884 do 1890. je povprek 4 do 5 tisoč mož molilo po noči sv. Rešno Telo; od l. 1891—1896 jih je bilo do šest tisoč; lani, kakor smo rekli, blizu sedem tisoč; časih pa jih bilo tudi do 11, 12, da, celo do 19 tisoč. — Je sicer mnogo gnilega v francoskem narodu; poleg pobožnih, vernih katoličanov so najgrši brezverci in bogotaji; toda ljudstvo, ki se je posvetilo presv. Srcu, ne bode propadlo. Ko so l. 1897. slovesno praznovali petindvajsetletnico svoje obljube v čast Srcu Jezusovemu, je kardinal in nadškof pariški molil v imenu svojega naroda: „Glej o Gospod, ljudstvo, ki dela pokoro in spoznava svoje grehe; popolnoma se posvečuje Tvojemu usmiljenemu Srcu.“

„O presv. Srce Jezusovo, odpri nam zaklade svoje neskončne dobrote. Sveta Kri, ki je tekla iz Tvoje rane, je rešila ves svet; daj o Gospod, da kaplja te presvete krvi, ki more vse spraviti z Bogom, očisti tudi Francosko; zašla je bila na kriva pota, pa zopet se vrača na pot, katero ji kaže krščanstvo.“

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani.

Po noči med 6. in 7. julijem bodo moški častili presveto Rešno Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Ker je mesec julij posvečen presveti krvi Kristusovi, se bode to noč od prvega četrтка na prvi petek molilo iz knjižice: Ura molitve v počeščenje svetih ran in predrage krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Kdor nima omenjene knjižice, si jo lahko preskrbi. Dobiva se po 10 kr. na Starem trgu št. 34 in v Florijanskih ulicah št. 7. — Čisti dobiček je namenjen za odkup ubogih zamorskih otrok.

Iz Horjula. Naša Marijina družba Vam še ni poslala nobene cvetlice s svojega vrta za Vaš „Venec“. Blagovolite torej danes sprejeti par cvetic, skromno poročilo, katero pošiljam Mariji v večjo čast, drugim Marijinim družbam pa v spodbudo. Kakor povzamem iz „Letopisa“ farnih knjig, obstoji stanovska družba mladeničev in deklet že trideset let v Horjulu. L. 1898. pa se je ta družba razvila v Marijino družbo mladeničev in deklet in je bila od knezoškofijskega ordinarijata dné 31. julija l. 1898. potrjena in cerkveno ustanovljena. Molčim o tem, koliko je bilo govorjenja, zabavljanja, nagajanja,

ko se je družba ustanavljala; povem le, da se je še prej kot v enem letu zapisalo v družbo 36 mladeničev in 105 deklet — pač lepo število v tako majhni fari. Marsikateri veseli trenutek je udom Marijine družbe ostal v spominu; a med najlepše se pač mora šteti slovesnost blagoslovljenja družbene sohe Marije Device v nedeljo, 4. junija. K tej slovesnosti smo povabili tudi sosednjo dobrovsko in podlipsko Marijino družbo. Naše Marijine hčere so šle skupno s podlipskimi h križu pred vasjo dobrovski Marijini družbi nasproti in potem so šle vse tri družbe paroma v procesiji prepevajoč Marijine pesmi v farno cerkev. Tu nam je preč. gospod župnik iz Podlpe v jedrnatem govoru pojasnil važnost podob, — posebno podob Marijinih, da naj nas večkrat družbena svetinja opominja na Marijino službo, ker njena služba je častna in ima za Marijine otroke posebno veliko plačilo. Po govoru nam je preč. gospod župnik P. Bohinjec blagoslovil Marijin kip; potem so bile pete litanije. Konečno se je Marijina podoba prenesla v lepi procesiji v družbeno dvorano, kjer se je postavila na oltarček ozaljšan s cveticami. Marsikateri je bil ginjen pri tej slovesnosti; in res, komu ne bi porosila solza očesa, komu ne bi srce prešinilo upanje na boljše čase pri pogledu na toliko število mladeničev in deklet, ki nesó in spremljajo podobo one, pod katere varstvom iščejo vselej pomoči. Gotovo to očitno spoznavanje svete vere pri Mariji ne boóe ostalo brez plačila, dasi mnogi tako pobožnost zasmehujejo ali pa vsaj pomilujejo. Ginljiv je bil prizor, ko sta se sosednji družbi poslavljalji od naše, v zavesti, da se je ta dan ljubezen do Marije pomnožila v njih srcih in medsebojna ljubezen se utrdila. Bog jih ohrani in blagoslavljalj! Njih zgledu pa naj sledé še druge drugod.

I. Smukavec, kapelan.

Iz Šmarija pri Ljubljani. Naša Marijina družba vrlo napreduje. Z velikim veseljem in navdušenjem opravljajo Marijine hčere Alojzijevo šest-nedeljsko pobožnost in že zdaj se veselé, da bodo opravljale tudi lepo šest-nedeljsko pobožnost v čast Jezusovemu presv. Srcu. Vse prešinja ljubezen do Marije in Jezusa. Nad vse srečne so bile Marijine hčere na binkoštni práznik, ko jim je preč. gospod dekan Andrej Drobnič blagoslovil družbeno bandero. Pred Marijinim oltarjem so se zbrale vse ovenčane z belimi vencí. Preč. gospod prednik jih je s svetim navdušenjem vsodbujal, naj se pod Marijinim banderom hrabro vojskujejo zoper sovražnike svojega zveličanja, kajti s pomočjo Marijino jim je zmaga zagotovljena. — Pod Marijinim banderom so šle z deviškím vencem na glavi, s svetinjcami na vratu in z gorečimi svečami in rožnim vencem v roki prvič za procesijo presv. Rešnega Telesa. Drugič je pa zavihralo to prekrasno bandere 7. maja pri romanju na Brezje. Marijine hčere so šle z drugimi pobožnimi farani Šmarskimi, vseh vkup nas je bilo 240, k Mariji pomagaj' iskat tolažbe in pomoči v boju zoper satana. Pri slovesnem govoru v čast Mariji Pomočnici, ki ga je imel prednik Šmarske Marijine družbe, so vse prislege Mariji zvestobo, vdanost in ljubezen. Nazajgrede smo po poti proti kolođvoru prepevali lavretanske litanije in molili rožni venec. Veseli in pokrepčani od božje milosti smo se vrnili domov.

Tajnica Marijine družbe.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poročá „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebám, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.